

Sygn. akt IV KO 67/20

POSTANOWIENIE

Dnia 9 września 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 9 września 2020 r.,
w sprawie wniosku **S.W.**

skazanego z 148 § 1 k.k. i innych

o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu
Apelacyjnego w (...) z dnia 23 kwietnia 2013 r., sygn. akt II AKa (...)

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

postanowił:

**odmówić przyjęcia wniosku S. W. wobec jego oczywistej
bezzasadności.**

UZASADNIENIE

Do Sądu Najwyższego wpłynęło pismo skazanego S. W. z dnia 5 czerwca 2020 r. zatytułowane „prośba”, które zawierało kolejny jego wniosek o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 23 kwietnia 2013 r., sygn. akt II AKa (...), utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w N. z dnia 11 grudnia 2012 r., sygn. akt II K (...), którym został on skazany za popełnienie trzech przestępstw, w tym z art. 148 § 1 k.k., za które orzeczono karę łączną dożywotniego pozbawienia wolności. Skazany ten wystąpił także z wnioskiem

o wyznaczenie mu obrońcy z urzędu w celu sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek skazanego S.W. jest oczywiście bezzasadny i dlatego należało odmówić jego przyjęcia.

Zgodnie z treścią art. 545 § 3 k.p.k., obowiązującego od dnia 1 lipca 2015 r., a wprowadzonego ustawą z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2013 r., poz. 1247), osobisty wniosek strony o wznowienie postępowania podlega, w sposób formalny, wstępnej kontroli w zakresie jego treści. W wypadku stwierdzenia, że treść wniosku świadczy o jego oczywistej bezzasadności, którą należy rozumieć jako nie dającą żadnych racjonalnych podstaw do merytorycznego badania warunków wznowienia, odmawia się jego przyjęcia z pominięciem procedury uzupełnienia jego braków formalnych.

Analiza wniosku skazanego pozwala stwierdzić, że żadna ze wskazanych w nim okoliczności nie mieści się w katalogu przesłanek zawartych w art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k. lub art. 540b k.p.k., a zarzuty jakie stawia skazany wyrokom wydanym w jego sprawie dotyczą tylko i wyłącznie postępowania dowodowego, jego braków oraz niszczenia dowodów. Jego zdaniem prawidłowa ocena materiału dowodowego winna prowadzić do wniosku, iż nie jest on sprawcą przypisanych mu czynów, szczególnie z uwagi na fakt, że w chwili czynu stanowiącego rozszerzone samobójstwo był on osobą niepoczytalną. We wniosku wskazuje on również na nieprawidłowe postępowanie Sądu Najwyższego przy rozpoznawaniu jego dotychczasowych wniosków o wznowienie postępowania.

Odnosząc się do tych okoliczności należy stwierdzić, że jak wynika z akt przedmiotowej sprawy, kwestią stanu poczytalności tego skazanego, gruntowanie zajmował się Sąd Okręgowy, który w oparciu o wnioski opinii

sądowo – psychiatrycznej i opinii psychologicznej, nie dopatrywał się okoliczności nakazujących stosowanie art. 31 § 1 czy § 2 k.k. wobec tego oskarżonego. Biegli psychiatrzy w oparciu o wyniki badań, ale także na podstawie obserwacji psychiatrycznej S.W. wydali kategoryczną opinię wykluczającą u oskarżonego chorobę psychiczną lub niedorozwój umysłowy. Wyrok Sądu I instancji podlegał kontroli instancyjnej, także w zakresie warunków odpowiedzialności karnej S.W.. Sąd Apelacyjny w uzasadnieniu swojego wyroku w sposób przekonujący, logiczny i szczegółowy wyjaśnił z jakiego powodu zarzuty i argumenty apelacji podważające ustalenia co do stanu zdrowia psychicznego oskarżonego nie mogły zostać uwzględnione, Sąd ten odnosił się również do twierdzeń skazanego dotyczących tzw. samobójstwa rozszerzonego. Sąd II instancji nie znalazł także racjonalnych powodów mogących skutecznie podważyć wydane w tej sprawie opinie (k. 1151-1154). Dodatkowo podkreślić należy, że wyrok Sądu odwoławczego w tym także aspekcie, z uwagi na treść zarzutów podniesionych w kasacji, podlegał kontroli Sądu Najwyższego (k. 1214, 1258, t. VII).

Jako oczywiście bezzasadny należało także ocenić argument skazanego wymierzony w dopuszczalność przesłuchania w tej sprawie w charakterze świadków małoletnich dzieci S. W. . Przypomnieć należy, że A. , M. i J. W. byli jedynymi bezpośrednimi świadkami zabójstwa ich matki B. W. , dlatego ich zeznania podlegały bardzo gruntownej, uważnej ocenie przez Sąd Okręgowy. Jak wynika z akt sprawy, dzieci skazanego, małoletni J. i M. W. zostali przesłuchani w trybie art. 185a § 2 k.p.k. z udziałem biegłego psychologa. Co więcej, przesłuchanie zostało utrwalone, w trybie art. 147 § 2 k.p.k., za pomocą urządzenia rejestrującego dźwięk. W przesłuchaniu uczestniczył także obrońca S. W. Strony nie zgłaszały jakichkolwiek zarzutów czy uwag do sposobu przesłuchania tych małoletnich oraz A. W. , która w chwili przesłuchania miała ukończone 15 lat. Świadek została przesłuchiwana

w obecności psychologa, ale również uczestniczyli w nim opiekunowie i pełnomocnik. Brak więc jest podstaw do twierdzenia, że czynności przesłuchania tychże świadków odbyły się z naruszeniem art. 171 § 5 pkt 1 k.p.k.

Jeśli natomiast skazany uważa, że którykolwiek z reprezentujących go adwokatów działał na jego szkodę i jak twierdzi we wniosku „niszczył dowody w sprawie”, to winien rozważyć zawiadomienie odpowiednich organów.

Należy więc stwierdzić, że żadna z okoliczności podanych we wniosku nie ma waloru nowego faktu lub dowodu, a zatem nie mogą one powodować podjęcia czynności wznowieniowych i czynią konieczność odmowy przyjęcia wniosku w trybie art. 545 § 3 k.p.k. Podkreślić należy, że Sąd Najwyższy w postępowaniu wznowieniowym nie dokonuje na nowo oceny zebranych w toku procesu dowodów i poprawności przyjętych w oparciu o nie ustaleń faktycznych będących podstawą prawomocnego wyroku.

Z tych względów, Sąd Najwyższy uznał, że wniosek skazanego o wznowienie postępowania jest oczywiście bezzasadny, gdyż nie spełnia podstawowych warunków ustawowych i dlatego należało odmówić jego przyjęcia na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.